

## Απόγιορτα....

/ Γνώμες



**Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός**

**Δρ. Θεολογίας - Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων νήσων**

Καθώς ολοκληρώθηκε ο κύκλος της Μεγάλης Εβδομάδας και του Πάσχα, μπορούμε να επισημάνουμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία, τα οποία δείχνουν ελπίδα για την σχέση της Εκκλησίας με την κοινωνία μας.

Το πρώτιστο είναι το γεγονός της μεγάλης συμμετοχής των ανθρώπων στις ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδος, με αξιοσημείωτη την επάνοδο στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Ένας αδιόρατος φόβος, ο οποίος άφησε αρκετούς στα χρόνια της πανδημίας μακριά από την θεία κοινωνία, έφυγε. Πολλοί εξομολογήθηκαν. Νήστεψαν. Εδώ να σημειώσουμε ότι οι νέοι βοηθούνται στην

νηστεία από τις επιλογές που υπάρχουν σε νηστίσιμα, ακόμη και στον καφέ. Μπορεί οι αυστηροί χριστιανοί να διαμαρτύρονται και να καταγγέλλουν αυτού του είδους την νηστεία, όμως δεν παύει να υφίσταται.

Το δεύτερο που έχει σημασία είναι ότι η πασχαλινή θεία λειτουργία δεν είναι η λειτουργία των λίγων, αλλά των πολλών. Κι αυτό δείχνει ότι υπάρχει μια βαθιά στροφή στην νοηματοδότηση της Μεγάλης Εβδομάδος όχι ως εθιμικού στοιχείου μόνο, αλλά ως συστατικού στην πορεία για την Ανάσταση. Δεν έχουν νόημα οι στατιστικές αναφορές, αν και ήδη έχουν δημοσιευθεί κάποιες πρώτες έρευνες της κοινής γνώμης, στις οποίες διαφαίνεται ότι η εκκλησιαστική ζωή εξακολουθεί να συγκινεί τους ανθρώπους, ακόμη κι αν δεν είναι στο ποσοστό του παρελθόντος. Έχουμε την αίσθηση όμως ότι είναι πλέον αυτοί που συμμετέχουν πιο συνειδητά μέλη, με περισσότερη επίγνωση, και λιγότερο οι επισκέπτες της συνήθειας του παρελθόντος.

Το τρίτο είναι πως το εκκλησιαστικό τελετουργικό, ιδίως όπου συμμετέχει το λαϊκό στοιχείο (π.χ. το κεράκι που ανάβουν στον Νυμφίο, στον Μυστικό Δείπνο, στα ευαγγέλια, η συμβολή στον στολισμό του Επιταφίου, η συμπαλμωδία στα εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής, περιφορά του Επιταφίου, ακόμη και το «Ανάστα ο Θεός» του Μεγάλου Σαββάτου, παρά τις κάποτε απαράδεκτες υπερβολές που κυκλοφορούν στο Διαδίκτυο, όπως επίσης και η αναστάσιμη ακολουθία με τις λαμπάδες, τα αυγά, την συμπαλμωδία του «Χριστός Ανέστη»), εξακολουθεί να δεσπόζει στην καρδιά του Έλληνα. Η εκκλησιαστική ποίηση, πολύ πιο προσιτή λόγω των χρηστικών εγχειριδίων με την μετάφρασή της στην απλή νεοελληνική, αγγίζει καρδιές και γεννά συναισθήματα, οδηγώντας σε κατάνυξη και προσευχή. Και έτσι αναζητείται και βιώνεται ο Χριστός.

Το τέταρτο είναι πως υπάρχει μία γκρίνια από αρκετούς κληρικούς και υπερευσεβείς λαϊκούς, η οποία όμως απευθύνεται γενικά και αόριστα, χωρίς να βλέπει την κάθε ενορία ξεχωριστά. Το Διαδίκτυο έχει δώσει αυτή τη δυνατότητα και οι ακόλουθοι στα διάφορα προφίλ ενθαρρύνουν διάφορους να «τα λένε», να επισημαίνουν τα «κακώς κείμενα» κατά τη γνώμη τους, που έχουν να κάνουν με ένα σφυροκόπημα των πολλών ανθρώπων, οι οποίοι δήθεν δεν αισθάνονται την εκκλησιαστική ζωή. «Τις ει ο κρίνων αλλότριον οικέτην;». Το ερώτημα τίθεται ξεκάθαρα. Ο καθένας ας κάνει αυτό που περνά από το χέρι του. Να ποιμάνει την ενορία του. Να εξομολογήσει τους πιστούς που το ζητάνε, με αγάπη και επιείκεια. Να οδηγήσει στο ποτήριο της ζωής υπομονετικά. Δεν είναι πλέον οι χριστιανοί της Μεγάλης Πέμπτης και του Μεγάλου Σαββάτου, αυτοί που κοινωνούν για το καλό του χρόνου. Οι περισσότεροι έχουν μία δίψα να παραμείνουν μέλη του σώματος του Χριστού, όσο μπορούνε. Ας μην τους επιτιθέμεθα, λες και είμαστε οι άγιοι, οι

κατηχημένοι, οι αναμάρτητοι, ενώ υστερούμε συχνά ως προς την θεολογική μας επάρκεια.

Φως και χαρά πηγάζουν από την Ανάσταση, δοσμένα από το πρόσωπο του Χριστού. Με ταπείνωση ας οικειωθούμε την αγάπη Του.

Πηγή: [pemptousia.gr](http://pemptousia.gr)